

VERONIKA
ŠIKULOVÁ

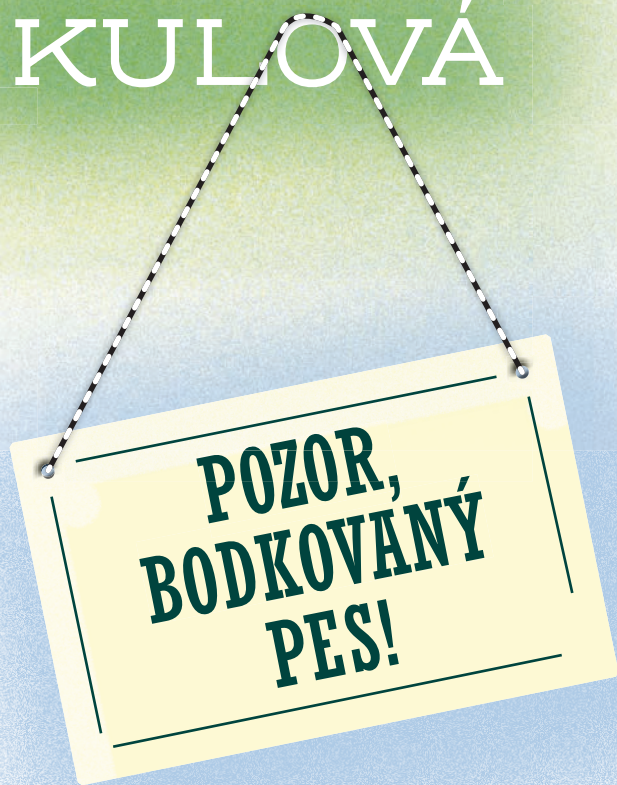
**POZOR,
BODKOVANÝ
PES!**

ILUSTRÁCIE OKSANA PALIY

VERONIKA
ŠIKULOVÁ

ILUSTRÁCIE OKSANA PALIY

SLOVART

TEXT © VERONIKA ŠIKULOVÁ 2021

ILLUSTRATION © OKSANA PALIY 2021

**SLOVAK EDITION © VYDAVATEĽSTVO SLOVART,
SPOL. S R. O., BRATISLAVA 2021**

**VŠETKY PRÁVA VYHRADENÉ. ŽIADNA ČASŤ TEJTO KNIHY
SA NESMIE REPRODUKOVÁŤ ANI ŠÍRIŤ V NIJAKEJ FORME
ANI NIJAKÝMI PROSTRIEDKAMI, ČI UŽ ELEKTRONICKÝMI
ALEBO MECHANICKÝMI, VO FORME FOTOKÓPIÍ ČI NAHRÁVOK,
RESPEKTÍVE PROSTREDNÍCTVOM SÚČASNÉHO
ALEBO BUDÚCEHO INFORMAČNÉHO SYSTÉMU A PODOBNE
BEZ PREDCHÁDZAJÚCEHO PÍSO MNÉHO SÚHLASU VYDAVATEĽA.**

ISBN 978-80-556-5327-3

OBSAH

AKO SA MAMA ODSŤAHOVALA Z POSTELE A ZAČALA SPÁVAŤ V PSOM PELECHU _____	9
U PSEJ MATERE, POZOR, IDÚUU BODKÝÝÝ! _____	15
AKO SA CÍTI DUNČO _____	18
PES ZÁHRADNÍKOM _____	23
AKO SA NATÁLIA NESTRATILA _____	25
DUNČO RÁD STOLUJE _____	29
AKO SA DUNČO STRATIL _____	33
BABINA UŽ BÝVA V NEBI _____	35
AKO DUNČO NARÁSTOL A NEBOL NA KARNEVALE _	39
O TELOVOM DIEVČATKU NATÁLII _____	43
VECAN UŽ JE VEĽKÝ A NEMUSÍ POSLÚCHAŤ _____	49
BAZÉN _____	57
DUNČO SA KÚPE PO SVOJOM _____	61
VYPILA, ZMIZLA A ČO SA SNÍVALO JEŽKOVI _____	67
AKO SI MAMA KÚPILA PSÍ LÍSTOK A DUNČO CHCEL ZJESŤ ROPUCHU _____	71
ZELENÝ PES A ROZPRÁVKA O MESIACI _____	75
POKAZENÁ PRÁČKA, TO JE TAKÁ TALAFATKA ALEBO MAMA ROZUMIE PSEJ REČI _____	79
VŠETKO DOBRE DOPADLO A DUNČA NEDAJÚ DO ÚTULKU ___	87

VŠETKÝM TELOVÝM DEŤOM,
NAJMĀ VŠAK NATÁLIU,
MII, TIZIANOVI
A MÁRIOVI A ICH
DOBREJ MAME LUCII...

AKO SA MAMA ODŠTAHOVALA Z POSTELE A ZAČALA SPÁVAŤ V PSOM PELECHU

Kde bolo, tam bolo a aj bolelo, za zelenou bránou bol raz jeden pes a ten sa volal Dunčo. Mohol sa volať aj Artemis, Artan, Režko, Brok alebo Wilibald, ale mama s tatom a Baša s Vecanom sa nevedeli dohodnúť na mene, a tak dostal meno Dunčo, ktoré ktosi z nich povedal iba zo žartu. Bol to dalmatínek a mal najviac bodiek. Najviac zo všetkých súrodencov. A možno aj na svete! A bol smiešny.

Najskôr bol malý ako rukavica. Taká bodkovaná, chlpatá. Plakal a bál sa. Všetkého. A všetkých. Mama si dala na zem matrac, akože je pes, aj aby Dunčo neliezol do postele a spávala s ním na zemi.

— Zapamätajte si, čo ho teraz naučíme, bude vedieť celý život, — povedala mama, keď zaliezala do psieho pelecha.

A tiež aby sa nebál a nebolo mu smutno za jeho pravou bodkovanou mamou. Dunčo kňučal a caporil sa po mame. Makosil sa aj s tými svojimi bodkami, kým sa neučučkal.

Všetci sa zrazu tešili domov. Na matrac v obývačke a na to malé milé bodkované.

Malý Dunčo všetko hrýzol. Najradšej ruky. Nevedel sa pritúliť, privinúť, ako sa túlia malí psíčkovia, makosil sa a hrýzol. A čural. Čural všade.

— Naučí sa, prestane čurať aj hrýzť, — vraveli si.

Dva mesiace mama spávala na zemi, napokon aj s Bašou, aby si Dunčo v rodine zvykol a neplakal. Hladkali ho, aby bol nežnejší, lepší, milší, no nevedeli sa potom vrátiť spať do postele, lebo Dunčo chcel byť pri nich, ustavične vyliezal na posteľ a lašoval ako horolezec po perinách. To však nedovolil tato.

Napokon mu vedľa postele dali deku. Mama mala ruku spustenú na zemi a Dunčo ju hrýzol a hrýzol. Ako dáku kosť.

— Mňa si nikdy tak nešmátrala, — ozývala sa z postele Baša, ktorá sa tvárila, že si číta, ale knižku držala dolu hlavou, až sa tej knižke tá hlava krútila a všetky obrázky sa báli, že z nej vypadnú!

— Šmátrala, len si na to nepamätáš.

Keď mama zaspala, vyskočil Dunčo na posteľ a skaloval po paplone ako po nejakom pohorí, potom sa unavil, učučkal a zadríchmal. Mama sa robila, že to nevie a že spí, inak by ho musela odkázať do psieho pelecha pri posteli. Tato sa hneval a niekoľkokrát za noc milého Dunča zhodil z postele.